

for den ulykkelige Konseilspræsident er bleven blandet ind i hele denne Affære, hvad han egentlig har med den at gøre, thi paa intet Punkt har han noget med den Lov at gøre, som foreligger her. Hvis en Kommissarius bliver udnævnt, faar Konseilspræsidenten intet med ham at gøre, det er Indenrigsministeren og Kultusministeren, og da i aldeles overvejende Grad Indenrigsministeren, der har med Tingene at gøre. Men hvis Konseilspræsidenten virkelig skal være den, der foreslaar den nye Kommissarius, synes jeg, oprigtig talt, at det maa staa et eller andet Sted i Loven, saaledes at der er en eller anden Tilknytning mellem Konseilspræsidenten og Kommissarius og hele denne Lov, ellers kan der ikke søges noget som helst andet Motiv end dette, at Konseilspræsidenten formodentlig bliver den, der kommer til at kontrahere Loven, og med hvilken Rimelighed dette foregaar, naar han overhovedet ikke har med disse Omraader at gøre, er ikke til at forstaa. Men dette er jo en mere formel Ting. Det synes os, at det naturlige her vilde være at gaa en anden Vej, og det vilde være den slet ikke at udnævne en Mand med Titel af *kgl.* Kommissarius. Naar der skal foretages en Undersøgelse, er det rimeligt at holde den indenfor en saadan Form, som anvendes, naar man i øvrigt foretager Undersøgelser. Naar man ellers nedsætter en Kommission, foretages Udnævnelsen, hvis det er en Regeringskommission, af Regeringen, der er ikke Tale om *kgl.* Udnævnelse og al den megen dertil knyttede Højtidelighed. Og der er heller ingen Grund til at gøre det i dette Tilfælde. Det rimelige vilde være, at vedkommende Minister overdrager en Mand dette Hverv i Henhold til den Lov, som mulig bliver vedtagen her i Tinget. Vi have derfor foreslaaet, at den Mand, der skulde foretage Udnævnelsen, bliver den, der først og fremmest faar med ham at gøre, nemlig Indenrigsministeren, og at dette kan ske og naturligvis bør ske efter Forhandling med Kultusministeren. Det er altsaa en mere beskeden Form, vi have ønsket paa dette Punkt at give Lovforslaget og den Stilling, som tildeles efter det.

Det næste Hovedpunkt i § 1 er det, der fastsætter, at den Mand, der skal udnævnes, skal være foresat for alle Embedsmænd, som paa nogen Maade have med Grønland at gøre. Vi ønske ikke denne vidtgaaende Myndighed, vi ønske, som jeg nævnedes før, i Stedet at give det Undersøgelsens Karakter. Vi tro ikke

paa, at det er heldigt at blande de to Ting sammen. (Afbrudelse). Ja, det ønske vi, og det kommer jeg til siden; men jeg tror ikke, at det, som den ærede Ordfører tænkte sig og sagde for et Øjeblik siden, er rigtigt, at Kommissarius skal staa over Grønland i disse 4 Aar som en Prøve paa, hvad der skal komme ud af denne Undersøgelse, og saa samtidig foretage Undersøgelse af, hvad der skal ske i Fremtiden. Hvis man sender en Mand derop og siger: Nu skal han være det samlende Led, og om 4 Aar eller om et Par Aar skal han overfor Ministeriet og Rigsdagen fremkomme med Forslag om, hvordan det skal være i Fremtiden, saa synes det mig, at Resultatet er paa Forhaand foregrebet. Hvad skal han egentlig komme tilbage og sige andet end dette: Nu har jeg samlet det i Løbet af 4 Aar, og det har vist sig fortræffeligt, at der i Spidsen staaer en enkelt Styrer, følgelig foreslaar jeg, at der skal være en enkelt Styrer? Det kan være, at det er rigtigt, at der er en enkelt Styrer, men det skal ikke foregribes ved den Maade, hvorpaa Stillingen lægges til Rette i Forvejen. Skabe Ro mellem dem, der beskæftige sig med de grønlandske Forhold, skulde Kommissarius i Kraft af, at han staaer som den mæglende og ledende, men er der nogen, der for Alvor tror, at det vil blive Resultatet, hvis man for 4 Aar sætter en Mand i Spidsen med denne Myndighed, en Mand, som saa bagefter skal forelægge Forslag om, hvordan det hele skal ordnes? Er der saa nogen, der tror, at det vil være let for ham at staa som den mæglende og forsonende imellem de forskellige Parter deroppe? Jeg tror det ikke. Jeg tror, der er alle Betingelser for, at han vil fremkalde forøget Strid og forøget Splid imellem dem. Maaske kan han faa Tavshed i den Tid, han staaer i Spidsen og styrer, men Tavsheden vil i dette Tilfælde ikke komme til tilnærmelsesvis at betyde det samme som Enighed, det vil blive kunstig Tavshed, der fremkaldes i Kraft af hans Myndighed, og det tror jeg ikke vil bidrage til at skabe fyldigere Oplysninger for Rigsdagen, naar den kommer til at tage Stilling til Sagen.

Vi komme dernæst til § 2 med dens Bestemmelse af, hvilken Myndighed den kongelige Kommissarius skulde have efter Regeringens Forslag. Det forekom os i Udvalget, at Lovforslaget paa dette Punkt var ret dunkelt affattet. Det blandede sammen Myndigheden i København og